Vári Attila

Önarckép nemzettel

Szememben: szürke hulla-máz,
a rémfilm-vampot másolom,
bogáncs-horog a mosolyom,
nőt, s férfit egyként megaláz.

Hajam: széldöntött búzaföld,
Hajdan erős, sámsonos-szalma.
S mert cirógatás a nő hatalm
Delila minden nap megölt,

Fogaim: köztük fagy sziszeg,
egyharmad-látszó jéghegyek.
Csak szót vacognak, nem Igét,
visszhangjuk az, mit még hiszek,

Arcomból rám néz néha Sém,
Rabszolgatartóm, „Te vagy Khám?"
És nincs zsoltárom, szent misém,
karácsonyom, és hannukám,

Góg és Magóg is rám tekint,
Hunor vagyok, vagy tán Magor?
Tükröm azt súgja: idekint,
a Golgotán vagyok Lator.

Önarcom képét tükrözi,
hályogos jég, fagyott-hazám.
A jövőm? Húsom vetkőzi
itt törvény volt a mostohám.

Nem voltam soha jó-magyar
szűznemzett-népem gyermeke,
e föld nem ápol. Eltakar!
Mint gyermeksírást térzene.

Rémálom

párnámon álmok égnek
sóhajai az égnek
úgy kerülget az álom
hogy mindenik halálom
képlete
képlete annak mi voltam
hogy hidegen és holtan
ha elmegyek a földről
ne sírjak vissza semmit
semmit
sem ölnyit sem szemernyit
sem téged sem a létet
s mert semmi nem is éltet
adj uram sötétet
sötétet
álmomnál feketébbet
párnámon álmok égnek
elszenesednek vétkek
nincs parázs nincsen szikra
szikra
én sosem voltam
a szívem tán kőszikla
por a porhoz
szikla sziklához
uram társíts ha lehet
egy más ember álmához